

PREGUNTA

Què aconsellaries als catalans independentistes en el moment actual per tal de progressar cap a una nació catalana amb presència internacional i amb l'economia, la llengua i la cultura blindades en front de qualsevol ingerència espanyola?

RESPOSTA

Si l'objectiu és avançar cap a una nació catalana forta, amb capacitat d'acció pròpia i projecció internacional, jo no començaria per la confrontació simbòlica, sinó per la construcció real de poder sostingut dins de Catalunya i fora d'ella. Alguns eixos clau serien:

1. Construir força econòmica pròpia

La sobirania política sense base econòmica és fràgil.

Això implica:

- reforçar empreses catalanes amb capacitat internacional
- potenciar sectors estratègics (biotecnologia, energia, tecnologia, indústria avançada, agroalimentació)
- crear més capital financer arrelat al país
- reduir dependències administratives i logístiques excessives de centres de decisió a Madrid
- fomentar cooperació entre universitats, recerca i empresa

Un país amb autonomia fiscal i múscul productiu té molta més capacitat de decisió.

2. Blindar la llengua en la vida real, no només en la llei

La llengua no se salva només amb decrets.

Cal:

- fer del català la llengua natural de prestigi professional
- garantir-ne l'ús en empresa privada, tecnologia i món digital
- reforçar mitjans audiovisuals atractius per als joves
- impulsar creadors culturals que generin desig de llengua, no només obligació
- prestigiar socialment l'ús quotidià

Una llengua sobreviu quan és útil i admirada.

3. Internacionalització constant i discreta

La presència internacional no es construeix només amb diplomàcia institucional.

Cal:

- xarxes acadèmiques
- think tanks
- presència cultural exterior
- empresariat internacionalitzat
- relacions estables amb premsa estrangera
- presència en organismes europeus i sectorials

La influència exterior sovint es construeix abans que el reconeixement formal.

4. Un projecte inclusiu, no identitari tancat

Si l'independentisme es percep com una identitat tribal, es limita.

Si es presenta com:

- millor governança
- més eficiència institucional
- millor protecció social
- prosperitat compartida
- qualitat democràtica

aleshores pot ampliar molt la seva base.

La clau no és “qui ets”, sinó “quin país proposes”.

5. Unitat estratègica i menys fragmentació

Un dels grans problemes ha estat la divisió interna.

Cal distingir:

- discrepància legítima
- competició partidista destructiva

Sense una estratègia compartida a 10–15 anys, qualsevol moviment nacional es desgasta.

6. Institucions excel·lents

La credibilitat internacional depèn molt de la qualitat institucional.

Cal demostrar:

- bona administració
- rigor pressupostari
- baixa corrupció
- seguretat jurídica

- estabilitat

Els reconeixements externs arriben més fàcilment quan l'exemple intern és sòlid.

7. Pacència històrica

Els processos nacionals importants rarament es resolen ràpid.

Cal menys èpica immediata i més persistència estructural.

La pregunta útil no és:

“què passarà aquest any?”

sinó:

“què farà Catalunya més forta d'aquí vint anys?”

El punt central

Per resistir qualsevol ingerència de Espanya, el més eficaç no és només oposar-s'hi, sinó construir tanta solidesa pròpia que la dependència disminueixi de forma natural.

La força política duradora sol arribar després de la força cultural, econòmica i institucional.

En resum:

menys gesticulació, més construcció de poder real.

Això acostuma a ser menys espectacular, però molt més efectiu.